

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **M. Z.**, zastoupený JUDr. Irenou Wenzlovou, advokátkou se sídlem Sovova 709/5, 412 01 Litoměřice, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, 118 10 Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2014, č. j. MF-19282/2014/39, o nesouhlasu Krajského soudu v Praze s postoupením věci,

t a k t o :

K projednání a rozhodnutí věci vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 45 Af 10/2014 **je místně příslušný** Krajský soud v Praze.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobou podanou dne 18. 3. 2014 u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla podle § 77 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, prohlášena nicotnost rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 7. 1. 2014, č. j. 124/2014-900000-304.7. Uvedeným rozhodnutím Generální ředitelství cel rozhodlo o odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu pro Středočeský kraj ze dne 30. 8. 2013, sp. zn. 36388-13/2013-610000-12, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 42a odst. 2 písm. a) a e) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, a byla mu uložena pokuta ve výši 3.000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Městský soud v Praze usnesením ze dne 27. 3. 2014, č. j. 1 A 9/2014 – 16, postoupil věc Krajskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému. Odkázal na § 7 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podle něhož je k řízení o žalobě místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni či jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany. V dané věci v I. stupni rozhodoval Celní úřad pro Středočeský kraj, proto je k projednání a rozhodnutí věci podle městského soudu příslušný Krajský soud v Praze. Usnesení nabylo právní moci dne 28. 3. 2014.

[3] Následně Krajský soud v Praze věc předložil Nejvyššímu správnímu soudu se svým nesouhlasem s postoupením věci. Poukázal na to, že žalobou napadené rozhodnutí Ministerstva financí bylo vydáno v jiném řízení než ve věci, v níž jako správní orgán prvního stupně rozhodoval Celní úřad pro Středočeský kraj. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo prohlášeno za nicotné rozhodnutí o odvolání vydané Generálním ředitelstvím cel. Okamžikem rozhodnutí Generálního ředitelství cel o odvolání bylo pravomocně ukončeno řízení zahájené původně Celním úřadem pro Středočeský kraj. Podle krajského soudu tak je zřejmé, že Ministerstvo financí vydalo napadené rozhodnutí v novém, samostatném řízení, které bylo zahájeno podle § 78 odst. 1 správního řádu na základě realizace dozorcí činnosti Ministerstva financí; k projednání a rozhodnutí věci tak má být příslušný Městský soud v Praze, v jehož obvodu se nachází sídlo Ministerstva financí.

[4] Podle ustanovení § 7 odst. 5 s. ř. s. není-li soud, u něhož byl návrh podán, k jeho vyřízení místně příslušný, postoupí jej k vyřízení soudu příslušnému. Nesouhlasí-li tento soud s postoupením věci, předloží spisy k rozhodnutí o příslušnosti Nejvyššímu správnímu soudu. Rozhodnutím Nejvyššího správního soudu o této otázce jsou soudy vázány.

[5] Nejvyšší správní soud neshledal nesouhlas Krajského soudu v Praze s postoupením věci důvodný z následujících důvodů.

[6] Podle § 7 odst. 2 s. ř. s. nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany. Má-li tento správní orgán sídlo mimo obvod své působnosti, platí, že má sídlo v obvodu své působnosti.

[7] Městský soud v Praze v projednávané věci akcentoval, že řízení o prohlášení nicotnosti navazuje na původní řízení, v němž v prvním stupni rozhodoval Celní úřad pro Středočeský kraj a místní příslušnost přiřkl Krajskému soudu v Praze. Naopak Krajský soud v Praze je toho názoru, že prohlášení nicotnosti podle § 78 správního řádu je řízením samostatným a není pokračováním řízení, v němž bylo vydáno rozhodnutí, jehož nicotnost je zvažována.

[8] Podle § 78 odst. 1 správního řádu se nicotnost zjišťuje a prohlašuje z moci úřední, a to kdykoliv. Účastníci řízení, v němž bylo rozhodnutí vydáno, a dále ti, kdož jsou uvedeni v písemném vyhotovení tohoto rozhodnutí, jakož i právní nástupci všech těchto osob, pokud by byli rozhodnutím vázáni, mohou dát podnět k prohlášení nicotnosti; jestliže správní orgán neshledá důvody k zahájení řízení o prohlášení nicotnosti, sdělí tuto skutečnost s uvedením důvodů do 30 dnů podatelí.

[9] Řízení o prohlášení nicotnosti dle § 78 správního řádu má obdobně jako přezkumné řízení (§ 94 a násl. správního řádu) charakter dozorcího prostředku (srov. Vedral, J. *Správní řád. Komentář*. 2. vydání. Praha: Bovy Polygon, 2012. s. 675, resp. obdobně usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010-65, publikované pod č. 2837/2013 Sb. NSS, bod 37). Představuje subsidiární možnost k dosažení nápravy

nicotnosti rozhodnutí z důvodu uvedeného v § 77 odst. 1 správního řádu v případech, kdy rozhodnutí nelze odstranit v odvolacím řízení (usnesení rozšířeného senátu č. j. 7 As 100/2010-65, bod 39). Řízení o prohlášení nicotnosti je tedy úzce spjato s řízením, v němž bylo nicotné rozhodnutí vydáno. Jeho účelem je náprava vadného stavu, k němuž v předcházejícím správním řízení došlo, a odstranění rozhodnutí, které vůbec nemělo být vydáno, nebylo-li dosud odstraněno. Lze jej chápat jako pokračování řízení, v němž bylo nicotné rozhodnutí vydáno, neboť jeho smyslem je odstranit nedostatky, k nimž v předcházejícím řízení došlo.

[10] Souvislost řízení o prohlášení nicotnosti s původním řízením je zřejmá také v tom, že nadřízený správní orgán, který nicotnost zjišťuje, rozhoduje na podkladě spisového materiálu z předcházejícího správního řízení. Pokud by žalobce napadl správní žalobou jak rozhodnutí Generálního ředitelství cel o odvolání, které bylo následně prohlášeno nicotným, tak rozhodnutí Ministerstva financí, jímž byla nicotnost vyslovena, je žádoucí, aby obě žaloby projednal a rozhodl též krajský soud, neboť uvedená řízení by spolu nepochybně úzce souvisela a vzájemně se ovlivňovala.

[11] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí o prohlášení nicotnosti (§ 77, 78 správního řádu) je podle § 7 odst. 2 s. ř. s. místně příslušným ten krajský soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který v předcházejícím správním řízení, z něhož nicotné rozhodnutí vzešlo, vydal rozhodnutí v prvním stupni. V nyní projednávané věci bylo rozhodnutím Ministerstva financí prohlášeno nicotné rozhodnutí Generálního ředitelství cel, jímž bylo rozhodnuto o odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu pro Středočeský kraj. Místně příslušným soudem je tak v projednávané věci Krajský soud v Praze (srov. bod 2 Přílohy 2 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů).

[12] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud neshledal nesouhlas Krajského soudu v Praze s postoupením věci důvodným. Uzavřel, že soudem místně příslušným k projednání a rozhodnutí věci je Krajský soud v Praze, v jehož obvodu se podle § 7 odst. 2, věta druhá, s. ř. s. předpokládá sídlo Celního úřadu pro Středočeský kraj. Rozhodnutím Nejvyššího správního soudu o otázce místní příslušnosti jsou soudy vázány (§ 7 odst. 5 věta třetí s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. května 2014

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu